

Neris

Neris nusekusi, bet pasimaudyti vandens užtenka.

Trintis po gatves per vasaros karščius, kai visi išsivažinėję kas sau, tai jau tikrai ne koks užsiėmimas, bet pasitaikė susitikti buvusį grupioką, perėjusį į kitą fakultetą ir jau seniai nematytą. Kai savęs nerandi, smagu nors kažką surasti. Atsirado kalbos, o galiausiai išsirutuliojo abipusis susitarimas, kad reikia važiuoti prie upės. Tas buvo įsidarbinęs puse etato jau pagal naująją specialybę, o likusį laiką irgi taikėsi užmušti. Nusikaltimas, žinoma.

Nevirškinamas, sprangus, perdžiūvęs miestas tokiu metu. Atrodo, ir pats gatvėje pasijunti apdulkėjęs, girgždantis.

Į Valakampius plaukiojo laivas. Šioks ar toks, bet judėjimas visai kitas – tai ne gatvė. Gaivus vanduo jau, galima sakyti, ranka pasiekiamas, nors sunkokai prieš srovę įveikiamas.

Numindžiotoje pakrantės pievoje voliojosi daugiau, ar mažiau paskrudę kūnai. Prisipliuskenę, mudu slampinėjome tarp jų, žvilgsniui, nori-nenori vis užkliūvant už dailesnių, priklausančių moteriškai lyčiai. Teisybę sakant, daugiausiai juos ir matėme.

Visų dėmesys vienu metu nukrypo į kitą upės krantą. Ten vyko drama. Meilės drama. Jauna pora, abu gerokai įkaušę, perplaukė upę, matyt tikėdamiesi rasti ten kokią jaukią vietelę atsiribojimui nuo gausios šio kranto publikos. Vietoje pasirodė, kad tai kas palaikyta vešlia augmenija, gal būt tinkama jų tikslams, tėra tik skysta medelių juosta, neteikianti reikiamo intymumo ir kiaurai permatoma iš priešingo kranto. Matėsi, kad tada jų nuomonės išsiskyrė: panelė buvo prieš. Jauniklis, matyt nemažai užpylęs, savo tikslų niekaip nenorėjo atsisakyti. Prasidėjo aiški nesantaika, panaši į prievartą. Keletas vyrų tuojau krito į vandenį ir nuplaukė ten. Įkaitęs patinėlis vis dar aršiai reiškė savo teises, bet apšauktas ir apniukintas - pasitraukė. Dailioji šios romantiškosios scenos pusė, kiek svirinėdama, painiodamasi iki kelių nusmauktoje apatinėje maudymosi kostiumėlio dalyje pasiekė krantą, pūkstelėjo į vandenį ir greitai, gerai laikydamasi paviršiuje, nutolo pasroviui, neilgai tedžiuginusi šio kranto vyriškąją stebėtojų dalį pikantišku reginiu.

Mūsų, gal net kiek suintensyvėjęs dėmesys vėl nukrypo į priešais plytintį peizažą, vis pateikiantį patrauklių formų, dar kažkiek transformuojamų mūsų fantazijos. Nustoję dairytis ir pažvelgę sau po kojomis, čia pat pastebėjome dvi laisvas paneles. Tai reiškia, kad ant pakloto jos gulėjo tik vienos pačios. Pirmas įspūdis buvo tikrai neblogas, taigi mes tuoj jas ir užkalbinome. Į mūsų pageidavimą prisijungti, be jokio maivymosi pasislunko ir priėmė įsitaisyti šalia.

Jos irgi buvo studentės, ne vilnietės, dėl kažkokių nebaigtų reikalų dar užsilikusios mieste. Kalba tekėjo laisvai, lengvai. Kažkaip nejučia, kaip ir būna, man ryšys labiau mezgėsi su viena iš jų.

Smagiai bėgo laikas, bet jau radosi ir poreikis atsivėsinti. Patraukėme prie vandens. Mano nužiūrėtoji gerą įspūdį paliko ir atsistojusį: kiek aukštesnio nei vidutinio ūgio, gražiai, atletiška, bet kartu ir moteriškai nauaugusi. Iš veido tokių nevadina gražuolėmis, tiesiog viskas buvo proporcinga ir jauku. Nebuvo nieko ryškaus, akį režiančio, nieko nemalonaus, nerimastingo, dirginančio.

Aš maniausi mokąs neblogai plaukti, kiek ankščiau sportavau, jėgų turėjau, Tiesa, studentiškas racionas, ypač tuo metu, ant mano griaučių nedaug buvo palikęs mėsos.

Pasitūrškę pakrantėje, leidomės plaukti per upę. Jokių nederamų minčių, turint galvoje neseniai regėtą sceną, neturėjome. Tiesiog gal kiek norėjosi pasipuikuoti, parodyti savo sugebėjimus, bet srovėje paaiškėjo, kad visai be didelių pastangų, šalia plaukianti mergina vis atsidurdavo priekyje. Ji prisistabdydavo, bet sraute juk nesustosi, taigi nejučia tuoj vėl pirmaudavo.

Tuo metu daug rūkiau ir, pasirodė, buvau per daug geros nuomonės apie savo fizinę būklę, nors su srove pasigrumti mėgau ir dažnai tai darydavau, bet ji plaukė geriau. Aš daug neatsilikau, bet, aiškiai, buvau prastesnis.

Matyt neįvertinau ir savo raumenyno vaizdo, tiesiog neatkreipiau dėmesio, o, tikriausiai, tas vaizdas, tai ir įspūdis iš šalies pažvelgus, jau buvo nekoks. Kelis kartus sulėtinusi tempą ji

nužvelgė mane ir jos žvilgsnyje šmėsteldavo nerimas, susirūpinimas. Aš nieko daugiau iš savęs negalėjau išspausti, nors jaučiausi kiek nemaloniai ir stengiausi.

Kirsti upę ilgai netrunka, bet daug kas gali nutikti srovėje.

Kai vėl grįžtelėjusi pažvelgė į mane ir, gal būt, pamačiusi mano pastangas neatsilikti, kažkaip natūraliai ištiesė ranką mano pusėn. Tai nebuvo pasiūlymas įsikibti, nes juk aišku, kad čia susikibus nepaplauksi – kiekvienas turi irtis pats. Gal labiau tas gestas reiškė tiesiog draugišką dėmesį. Reiškė, kad jei reikėtų pagalbos, tai ji čia, šalia.

Daug ką tai galėjo reikšti, o gal ir nieko – dabar nesužinosi, nors ir norėtusi. Norėtusi ne tik sužinoti, bet dar ne vieną kartą ir vėl išvysti tokį gestą šalia, reikiamu momentu.

Malonu buvo bendrauti, bet jau atėjo laikas kilti į kelią namo. Pasroviui laivukas žvaliai parplukdė mus į savo uostą. Neries vandenys tęsė savo kelią toliau, gurgėdami pro pontoninį tiltą, kuris, po kurio laiko, kai kam tapo ir paskutinių žingsnių liudininku.

Dar pakeliui mes su kolega aptarėme situaciją. Santykiai su merginomis klostėsi gerai ir aš norėjau juos pratęsti. Telefonų tada neturėjome ir išsiskyrus, vėl kada nors susitikti buvo maža tikimybė.

Atrodo, jis tada mokėsi ekonomikos fakultete, taigi, iš karto „griebė už ragų“, tai yra-už kišenės. O ten pasirodė nejauki tuštuma, kuri nepaliko galimybės net kino bilietams.

Su pinigukais buvo riesta. Dažnai jų pritrūkdavo ir sočiau pavalgyti, o jau apie kokią prabangą, nebuvo ko ir kalbėti. Nors viskas priklausė, kaip įvykius vertinsi. Sakykim, esant tinkamoms gamtinėms sąlygoms su įdomiais draugais suvartoti alaus, ar „rašalo“ normą kur skverelio pakrūmėje nebuvo taip blogai, kad kiltų noras tuoj keliaut į minkštą krėslą kokiam prestižiniam restorane. Kamerų tada dar nebuvo – viską matė tik Dievo akis, dabar ji, kažkaip prarado pasitikėjimą.

„Elegant studentai“ – taip mes vadinome tuos, kurie į paskaitas eidavo su kostiumais, kaklaraiščiais, leisdavo laisvalaikį populiariose girdyklose.. Dažniausiai tai buvo vilniečiai, Daugeliu atvejų, tai rodė, kiek pinigų turėjo jų tėvai, nors rengimosi stilių lėmė ir kiti faktoriai. Mes buvome hipiuojantys, bet vieną kartą teko pakeisti stilių. Panorė su draugu aplankyti šokius Profsajungų kultūros rūmuose, ant Tauro kalno, sužinojome jog ten, pasirodo, be kaklaraiščių neįleidžia. Žiemos metu buvome apsirengę vienodais paltais su diržais. Taigi vienas kitam greitai sukonstravome ir, šiaip taip užnėrėme ant kaklo kaklaraiščius iš tų diržų. Negalima neigti, kad buvome linkę prisitaikyti prie aplinkybių.

Tikrų hipių pas mus nebuvo. Jau vien karinė katedra griežtai vertė tvarkingai kirptis, o koks gali būti po to hipis. Po Kalantos susideginimo gaudydavo ir gatvėje, o milicijoje nukirpdavo.

Sotus pilvas, bet kuriuo atveju, buvo laikomas gėriu ir pavydo objektu. Su tuo, ką gaudavome iš tėvų (kai kas dar ir stipendiją užsitarnaudavo), buvo galima šiaip taip verstis, bet, žinoma, nevienodai gaudavome, nevienodai ir išleisdavom. Alubariuose apsilankyti buvo kaip ir prestižo reikalas, o štai tų apsilankymų dažnį jau ribodavo kišenė. Sklandė toks posakis: „Ne piniguose laimė – ne „Gintare“ namai.“ Reikėdavo dar ir į paskaitas nueiti, nors „Gintaras“, didžiausias ir žinomiausias alaus baras šalia stoties, buvo populiariesnis.

Tiek jų tada ir tebuvo: dar vienas Antakalnyje ir „Žarija“ prospekte. Joje buvo tik kelios vietos prie baro, taigi tekdavo kartais puotauti dviem aukštais – vienas, jau savo atsigėręs, miegodavo po aukšta baro kėde ant grindų, o jį pakeitęs, tuo metu sėdintis, patogiai pasidėdavo kojas.

Negalėjo mano tėvai, ūkio darbininkai kaime, dosniai aprūpinti mano studentavimo poreikių, negalėjau aš to ir reikalauti. Stengiausi ir pats kažkiek užsidirbti, bet tokių, norinčių buvo daug ir tai retai pavykdavo. Tuo metu vasarinis vėjelis buvo švariai išpustęs mano madingų klioš-kelnių kelių aukštų kišenės ir aš dėl to smarkiai pasigailėjau.

Gal panelė kolegai ne taip krito į akį, gal jis tuo metu turėjo savo nužiūrėtąją, žodžiu labai vaizdingai ir įtikinamai nušvietė man padėtį, kaip atrodysim pasiūlę tokioms merginoms tik dar

“pašlifuoti šaligatvius“, gal būt netgi gavę jų sutikimą, kad aš nenoromis susitaikiau su pasiūlymu skirstytis.

Išsiskyrėm ir toliau užmušinėjom laiką.

„Aš laiką leidau vėjais, o dabar,

Mane paleisti vėjais laikas baigia..“ (Šekspyras, Ričardas II)

Jonas Vaicekuskas